

УДК 342.95

DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2024.2.09>

Катерина Олександрівна Чишко,

кандидат юридичних наук, доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
науково-дослідна лабораторія з проблем наукового забезпечення
правоохоронної діяльності та якості підготовки кадрів;

 <https://orcid.org/0000-0001-8810-7950>,
e-mail: ekaterinachishko@gmail.com

КОРЕЛЯЦІЯ ТЕРМІНІВ «ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК» І «ПУБЛІЧНИЙ ПОРЯДОК», «ГРОМАДСЬКА БЕЗПЕКА» ТА «ПУБЛІЧНА БЕЗПЕКА»

Запропоновано авторський підхід щодо розуміння термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека», а також визначення їх співвідношення за змістовим обсягом, яке не вносить дисбаланс у чинне законодавство, а за умови використання такого підходу: стає можливим подальше узгодження норм міжнародних і національних правових актів; нівелюється дискусія щодо завдань поліції, адже, забезпечуючи публічний порядок і безпеку, вона здійснює набагато ширшу діяльність із виявлення, попередження та припинення адміністративних правопорушень, що є одним із напрямів роботи поліцейських згідно зі ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію», а також доведено, що вказані терміни можуть співіснувати за умови обрання правильного підходу щодо їх розуміння.

Ключові слова: національна безпека, державна безпека, воєнна безпека, публічна безпека, громадська безпека, публічний порядок, сектор безпеки та оборони, адміністративні правопорушення.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Напевно, не складно пояснити розвиток тенденції примату практики над теорією в сучасній юриспруденції, де все частіше увага приділяється саме прикладним аспектам права, зокрема таким процесам, як правоутворення та правозастосування. Першим аргументом може бути, наприклад, те, що норми права є відносно стабільними, на відміну від умов їх застосування, котрі щоразу доповнюються новими обставинами. Ще до аргументів надання пріоритету практичним, а не теоретичним правовим питанням можна віднести особливі умови в країні, адже зараз набагато важливіше усунути прогалини в законодавстві та будувати дієві правові механізми державної діяльності, ніж з'ясувати значення законодавчих термінів і зміст правових систем. І останній аргумент – це відносна типовість учень через ідентичні предмети дослідження.

Водночас слід нагадати, що ані правоутворення, ані правозастосування неможливі без розуміння сутності юридичних процесів, норм і термінології. Наслідки такої необачності або самовпевненості правників можуть бути різноманітними, проте всі вони неминуче призведуть до помилок, які вкрай складно, а часто й неможливо виправити. А тим часом у теоретичній площині тривають дискусії щодо тих або інших питань, одне з яких ми спробуємо вирішити в межах цього дослідження. Так, у сучасній правосвідомості начебто утвердилася думка про рівнозначність понять «публічний порядок» і «громадський порядок», «публічна безпека» та «громадська безпека» [1], проте цей процес був абсолютно природним, а тому фактично не мав наукового обґрунтування.

Стан дослідження проблеми

Систематично вченими в галузі юриспруденції здійснюються спроби надання наукових роз'яснень щодо співвідношення термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека», а також визначення їх змісту, причому як загальних юридичних термінів (Р. В. Герасимчук [2], С. А. Комісаров [3; 4], О. О. Панова [5]), так і в окремих галузях права: міжнародного приватного (О. В. Бігняк [6], В. І. Кисіль [7], М. Е. Латинський, В. І. Нагнибіда [8]) та поліцейського (О. В. Батраченко [9], І. В. Зозуля та О. І. Довгань [10], О. М. Дубенко [11], О. І. Ульянов [12], В. Г. Фатхутдінов [13]).

Мета і завдання дослідження

Мета статті полягає у визначенні співвідношення термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека» на підставі аналізу застосування вказаних категорій у чинному законодавстві. Поставлена мета дослідження зумовлює необхідність вирішення таких *завдань*: 1) окреслити актуальні наукові розробки щодо співвідношення зазначених термінів і здійснення їх критичного аналізу; 2) визначити сфери вживання окреслених категорій; 3) розмежувати ці категорії на підставі особливостей їх змістового обсягу та використання в законодавстві; 4) побудувати систему національної безпеки держави з урахуванням категорій «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека».

Наукова новизна дослідження

Новизна полягає у спробі вирішення дискусійного питання щодо визначення співвідношення термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека» на основі використання нетипових методів наукового пізнання для подібних операцій.

Виклад основного матеріалу

Відсутність фундаментальних наукових позицій щодо співвідношення категорій «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека» призвела до виникнення численної кількості поглядів щодо їх співвідношення, підґрунтям яких стало ухвалення у 2015 р. Закону України «Про Національну поліцію»¹, де вперше були вказані терміни, що вживались у межах одного нормативно-правового акту (ч. 1 ст. 1, п. 1 ч. 1 ст. 2, ч. 2 ст. 9, п. 1 ч. 1 ст. 16, ч. 2 ст. 18, пункти 4, 10, 27 ч. 1 ст. 23, п. 6 ч. 1 ст. 26, ч. 2 ст. 30, ст. 36, ч. 3 ст. 39, ч. 1 ст. 45, підп. «в» п. 2, підп. «б» п. 3, підп. «б» п. 7, підп. «а» п. 9, підп. «є» п. 10 ч. 3 ст. 45, ч. 3 ст. 86). Напевно, вже традиційно для української теорії права (адже будь-яке спірне питання переважно відображається у трьох діаметрально протилежних поглядах), вказаний диспут призвів до виникнення трьох основних позицій щодо співвідношення термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека».

Сутність першої позиції зводиться до ототожнення цих термінів або визнання їх однорідності. Слід зауважити, що свого часу нами було зроблено висновок про ототожнення законодавцем цих термінів, але він ґрунтувався на процедурах створення Закону України «Про національну поліцію», зокрема перекладі англійських словосполучень «*public order*» (громадський порядок) і «*public security*» (громадська безпека) [1; 14, с. 45–46]. Водночас О. М. Дубенко в одному зі своїх актуальних досліджень доходить висновку, що «громадська (публічна) безпека та порядок є складником національної безпеки держави» [11, с. 142], одночасно наголошуючи на відсутності легальних дефініцій і проблем щодо визначення їх сутності. Це при тому, що у 2018 р. було ухвалено Закон України «Про національну безпеку»², де в п. 3 ч. 1 ст. 1 закріплено поняття «громадська безпека і порядок».

С. А. Комісаров, наприклад, не розмежує громадський і публічний порядок, що чітко простежується в його наукових працях, де зміст публічного порядку розкривається на базі положень про юридичну природу явища громадського порядку через «систему суспільних відносин, що забезпечують: нормальні умови життєдіяльності

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 02.04.2024).

² Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 02.04.2024).

людини; реалізацію права власності; належну діяльність юридичних осіб, їх посадових осіб та громадських формувань» [4, с. 119], а також дефініцію публічного порядку як «врегульовану правовими та іншими соціальними нормами систему суспільних відносин, що забезпечує захист прав і свобод громадян, їхнього життя і здоров'я, повагу до честі та людської гідності, дотримання норм суспільної моралі» [3, с. 76]. Подане тлумачення певним чином корелюється з широким підходом щодо визначення громадського порядку як «певної системи суспільних відносин, що забезпечує можливість реалізації прав і свобод людини, а також виконання обов'язків, яка регулюється нормами права з дотриманням норм моралі та звичаєвого права, створюючи дисципліну в суспільстві шляхом забезпечення державними заходами» [14, с. 35]. Окрім того, воно містить низку оціночних категорій, як-от: нормальні умови життєдіяльності та належна діяльність, які негативно впливають на чіткість загальних висновків.

Схоже визначення публічного порядку надає Р. В. Герасимчук: «Це врегульовані нормами чинного адміністративного законодавства суспільні правовідносини, які виникають щодо створення такого суспільного ладу, за якого законні права, інтереси та свободи людини і громадянина не можуть бути порушені іншими особами, органами державної влади та органами місцевого самоврядування, які мають дотримуватися загальноприйнятих норм» [2, с. 118–119]. Крім того, що його зміст тяжіє до трактування громадського порядку, слід наголосити, що до сьогодні жодній з країн не вдалося створити суспільний лад, де панує абсолютна безпека, не фіксуються порушення прав і свобод громадян. Тому навряд чи таку дефініцію можна визнати функціональною.

Представники другої позиції (О. О. Панова [5, с. 43], О. І. Ульянов [12, с. 195]) визнають однорідність і зв'язок понять «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека» без будь-якого чіткого розмежування.

І нарешті, прихильники третьої позиції розмежовують досліджувані терміносполуки, посилаючись на відмінність їхнього змісту. Зокрема, О. В. Батраченко визначає публічну безпеку як «стан захищеності життєво важливих для держави, суспільства та кожної окремої особи інтересів, прав, свобод людини та громадянина, який є пріоритетним завданням діяльності кожного державного органу, органу місцевого самоврядування та їх посадових осіб, а публічний порядок – стан упорядкованості публічних правовідносин та всієї публічно-правової системи, за якого кожна особа, державний орган, орган місцевого самоврядування, їх посадові особи добровільно дотримуються правових та морально-етичних норм, культурних та інших соціальних правил, виконують відповідні приписи з метою досягнення

публічної безпеки та загального добробуту» [9, с. 5]. Водночас поряд із лояльними підходами відмежування існують і більш категоричні точки зору. Наприклад, І. В. Зозуля та О. І. Довгань, поділяючи громадський і публічний порядок як несумісні категорії, критикують підхід законодавця щодо використання категорії «публічна безпека» в Законі України «Про Національну поліцію» [10, с. 89]. Схожа ідея простежується і в науковій праці В. Г. Фатхутдінова, який вказує на те, що, «незважаючи на важливість реформи правоохоронних органів в цілому і поліції зокрема, термін “публічна безпека” не став частотним ані у назвах, ані у текстах нормативно-правових актів. Вживання терміна “публічна безпека” взагалі обмежене лише науковою сферою і не має свого аналога і вживаності в законодавчому обігу, оскільки функціонування його у чинних нормативно-правових актах України не зафіксовано» [13].

Як вбачається з наведеного вище, поле дискусії доволі широке, а її зміст будуватиметься переважно на методі термінологічного аналізу, який є провідним у визначенні співвідношення цих терміносполук. Тож ми пропонуємо інший шлях вирішення цього дискусійного питання, який зумовлений такими чинниками: по-перше, не має сенсу повторно здійснювати детальний аналіз етимологічного змісту прикметників «громадський» та «публічний», який проводиться майже в кожній науковій праці, присвяченій подібній тематиці; по-друге, він буде будуватися з урахуванням наших попередніх висновків і положень, зокрема щодо категорій «громадський порядок» і «громадська безпека», а також феномена термінологічної сполуки «публічність» [1], тобто буде їх логічним продовженням; по-третє, використовуючи метод абстрагування, ми не будемо розглядати окремо громадський порядок і публічний порядок, а також громадську безпеку та публічну безпеку, оскільки цей поділ є несуттєвим у розрізі цього дослідження, навпаки – лише обтяжує його зайвими термінами, відволікаючи від суті. Тому основну увагу буде приділено категоріям «громадський порядок» і «публічний порядок», а надалі застосовано метод аналогії.

Насамперед слід зауважити, що публічний порядок є міжнародною категорією [6; 7; 8], яка застосовується в численній кількості нормативних актів зарубіжних країн і пов'язується з правопорушеннями, злочинністю, правопорядком, правомірною поведінкою громадян тощо. Причому впровадження цього терміна в національне законодавство відбулось не у 2015 р. з ухваленням Закону України «Про Національну поліцію»¹, як вважає переважна більшість учених, а значно

¹ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 02.04.2024).

раніше. Так, у 2010 р. Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України»¹ були внесені зміни в ч. 1 ст. 228 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) та окреслені межі змісту публічного порядку в такому контексті: «Правочин вважається таким, що порушує публічний порядок, якщо він був спрямований на порушення конституційних прав і свобод людини і громадянина, знищення, пошкодження майна фізичної або юридичної особи, держави, Автономної Республіки Крим, територіальної громади, незаконне заволодіння ним»². Зауважимо, що такий підхід законодавця цілком корелюється з глобальним характером прикметника «публічний», що охоплює всю публіку (народ) [15, с. 1187], тоді як громадський належить до певної групи людей, об'єднаних за однією чи декількома ознаками [15, с. 262].

Водночас очевидна відмінність меж публічного порядку в цивільному законодавстві та змісту дефініції громадського порядку і безпеки, закріпленої в п. 3 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про Національну безпеку», поданого таким чином: «Захищеність життєво важливих для суспільства та особи інтересів, прав і свобод людини і громадянина, забезпечення яких є пріоритетним завданням діяльності сил безпеки, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб та громадськості, які здійснюють узгоджені заходи щодо реалізації і захисту національних інтересів від впливу загроз»³. Причому, як не парадоксально, наведена дефініція свідчить про те, що громадський порядок і безпека є більш загальною категорією, аніж загальнозживаний у світі термін «публічний порядок», що апріорі вбачається неможливим.

Оскільки раніше ми говорили про лінгвістичний аспект терміна «*public order*», слід наголосити на неможливості вживання іншої категорії для позначення легальної дисципліни всередині суспільства. Громадський порядок дослівно перекладається як *common order* і має релігійний, а не юридичний підтекст. Також доцільно нагадати концепцію щодо змісту громадського порядку та громадської безпеки,

¹ Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України : Закон України від 02.12.2010 № 2756-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2756-17> (дата звернення: 02.04.2024).

² Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 435-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 02.04.2024).

³ Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 02.04.2024).

розроблену в нашому монографічному дослідженні [14, с. 35, 37, 42–43], яка полягає в дуалістичному підході щодо визначення змісту цих понять: у широкому та вузькому розуміннях. З метою уникнення дублювання вже опублікованих висновків і положень, зазначимо, що в роботі була обґрунтована теза про те, що саме у вузькому розумінні поняття «громадський порядок» і «громадська безпека» вживаються в Кодексі України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП)¹.

Фактично перед сучасною наукою адміністративного права постає питання не про заміну та/або уніфікацію цих термінів, а їх узгодження між собою, зокрема шляхом окреслення їх співвідношення. За таких умов пропонуємо зосередитися не на загальному змісті цих категорій і їхніх характерних рисах, а саме на відмінності прикметників «публічний» і «громадський», яка полягає в умовному обсягу поширення поняття «громадський». У першому випадку він (публічний порядок) поширюється на невизначене коло осіб і буквально не знає меж, а громадський порядок обмежується певним колом осіб за певними ознаками чи інтересами. При цьому слід ураховувати, що терміни «публічний порядок» і «публічна безпека» є доволі широкими поняттями, які містять не лише адміністративні правопорушення (гл. 14 КУпАП) та охорону громадського порядку під час проведення футбольних матчів², а й такий стан (порядок), за умови якого суспільство здатне до прогресу та позитивного розвитку із мінімумом побовань, що їхні права будуть порушені третіми особами чи внаслідок настання особливих умов. Натомість громадський порядок і громадська безпека стосуються насамперед громадян чи окремих їхніх груп у державі, це по суті утвердження того правопорядку в країні, який необхідний для забезпечення таких умов життя громадян, за яких вони відчувають внутрішню гармонію, мають стабільний психоемоційний стан і відчувають себе в безпеці (адже майже будь-яке правопорушення, передбачене гл. 14 КУпАП, по суті є тригером).

У контексті зазначеного вище також доцільно визначити співвідношення термінів, що використовуються в національному законодавстві, і тих категорій, які вживаються в гл. 14 КУпАП, ЦК України, законах України «Про Національну поліцію», «Про Національну

¹ Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 № 8073-X // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 02.04.2024).

² Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів : Закон України від 08.07.2011 № 3673-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3673-17> (дата звернення: 02.04.2024).

безпеку України», «Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів». Найбільш раціонально, на наш погляд, це зробити у вигляді рисунка, який наведений нижче.

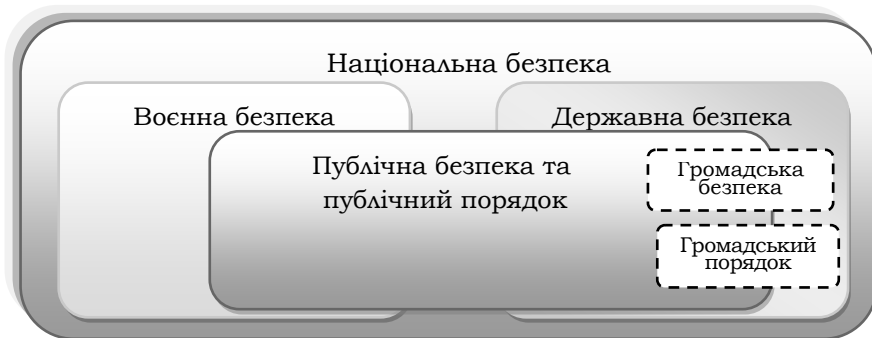

Рис. 1. Співвідношення термінів «громадський порядок» і «публічний порядок», «громадська безпека» та «публічна безпека»

Висновки

Запропонований нами підхід щодо розуміння термінів не вносить дисбалансу в чинне законодавство, причому за умови використання такого підходу стає можливим подальше узгодження норм і підходів міжнародного та національного законодавства. Крім того, за умови його використання нівелюється дискусія щодо завдань поліції, адже, забезпечуючи публічний порядок і безпеку, вона здійснює набагато ширшу діяльність за виявлення попередження та припинення адміністративних правопорушень, яке є одним із напрямів роботи поліцейських згідно зі ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію».

Як бачимо, ці терміни можуть співіснувати за умови обрання правильного підходу щодо їх розуміння, без будь-якого радикалізму. Водночас застосування такого підходу потребує внесення змін до Закону України «Про національну безпеку України», а саме у п. 3 ч. 1 ст. 1, оскільки наведена в цьому пункті дефініція за своїм змістом тяжіє до категорії публічної, а не громадської безпеки та порядку.

У зв'язку з викладеною позицією перспективним напрямом наукових досліджень вважаємо продовження аналізу норм законодавства у сфері національної безпеки з метою їх узгодження із запропонованою концепцією.

Список бібліографічних посилань: 1. Чишко К. О. Публічність як термінологічна складова категорій науки адміністративного права: змістова характеристика // Публічне адміністрування в умовах змін та

перетворень: проблеми організації та правового забезпечення : зб. наук. пр. за матеріалами IV міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 9–10 квіт. 2020 р.) / Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2020. С. 54–56. **2.** Герасимчук Р. В. Поняття публічного порядку як об'єкта адміністративно-правового регулювання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2022. № 3 (98). С. 115–120. DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2022.3.10>. **3.** Комісаров С. А. Поняття та зміст публічного порядку як суспільного явища. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Вип. 2, т. 2. С. 72–77. DOI: <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2019.2-2.13>. **4.** Комісаров С. А. Структура та основні елементи дефініції «публічний порядок». *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 9. С. 116–120. DOI: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.9.19>. **5.** Панова О. О. Забезпечення публічної безпеки в Україні: адміністративно-правовий аспект : монографія. Харків : Панов, 2018. 510 с. **6.** Бігняк О. В. Застереження про публічний порядок в міжнародному приватному праві України та ЄС. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 438–442. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/103>. **7.** Кисіль В. І. Питання публічного порядку і законодавче регулювання в міжнародному приватному праві. *Наукові записки НаУКМА*. 2001. Т. 19: Спецвип., ч. 1. С. 212–220. **8.** Латинський М. Е., Нагнибіда В. І. Публічний порядок в міжнародному приватному праві України та праві ЄС: доктринальні засади та практика застосування : монографія. Київ : Наук.-дослід. ін-т приват. права і підприємництва ім. акад. Ф. Г. Бурчака НАПрН України, 2022. 175 с. **9.** Батраченко О. В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної поліції України щодо забезпечення публічної безпеки і порядку : автореф. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Суми, 2017. 20 с. **10.** Зозуля І. В., Довгань О. І. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? *Форум права*. 2015. № 5. С. 85–92. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_5_16.pdf (дата звернення: 02.04.2024). **11.** Дубенко О. М. Публічна безпека та порядок як комплексне явище в поліцейській діяльності. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2023. № 1. С. 138–142. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2023.1.24>. **12.** Ульянов О. І. Щодо співвідношення категорій «публічна безпека і порядок» та «громадська безпека і порядок» у Законі України «Про Національну поліцію» // Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 25 берез. 2016 р.) / МВС України, Одес. держ. ун-т внутр. справ. Одеса, 2016. С. 194–195. **13.** Фатхутдінов В. Г. Частотність операціоналізації та контекстуальність використання терміна «публічна безпека» в Законі України «Про Національну поліцію України» // GOAL. Глобальна організація союзницького лідерства : сайт. 2015. URL: <https://goal-int.org/chastotnist-operacionalizacii-ta-kontekstualnist-vikoristannya-terminu-publichna-bezpeka-v-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyu-ukraini/> (дата звернення: 11.02.2024). **14.** Чишко К. О. Адміністративно-

правова кваліфікація правопорушень у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки : монографія. Харків : Панов, 2017. 232 с.
15. Великий таумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.

Надійшла до редколегії 08.04.2024

Прийнята до опублікування 15.05.2024

Chyshko K. O. Correlation of the terms “social order” and “public order”, “social security” and “public safety”

It has been stated that the science of administrative law is faced with the issue of not replacing and/or unifying the terms “social order”, “public order”, “social security”, “public safety”, but rather with their coordination with each other, and as a result, it is proposed to focus on the difference between the adjectives “public” and “social”, which lies in the conditional scope of the concept “social”.

Public order applies to an indefinite number of persons and literally knows no boundaries, while social order is limited to a certain number of persons on the basis of certain characteristics or “interests”. It should be borne in mind that the terms “public order” and “public safety” are very broad concepts that include not only administrative offences and public order protection, but also a state (order) in which society is capable of progress and positive development with a minimum of fear that rights will be violated by third parties or due to the occurrence of special conditions.

Instead, social order and social security relate primarily to citizens or their individual groups in the state, it is essentially the establishment of the law and order in the country that is necessary to ensure such living conditions for citizens in which they feel inner harmony, have a stable psycho-emotional state and feel safe.

In conclusion, it has been noted that the proposed approach to understanding the analysed terms does not introduce an imbalance in the current legislation, and if this approach is used, it becomes possible to further harmonise the norms and approaches of international and national legislation. Moreover, if used, it levels the debate on the tasks of the police, since, while ensuring public order and security, it carries out much broader activities to detect, prevent and suppress administrative offences, which is one of the areas of police work under Article 23 of the Law of Ukraine “On the National Police”. Therefore, the terms under study can coexist, provided that the correct approach to their understanding is chosen, without any radicalism, but it is still advisable to clarify the provisions of the Law of Ukraine “On National Security”.

Key words: national security, state security, military security, public safety, social security, public order, social order, security and defence sector, administrative offences.

